

διαφέρει τὸ πρᾶγμα, διότι ὑμεῖς ὀφείλετε νὰ ζήσετε χάριν τῶσων ἐντίμων καὶ εὐγενῶν ἀνδρῶν, οἵτινες ὑπὲρ ὑμῶν ἐθυσίασαν καὶ οἰκογένειαν καὶ περιουσίαν. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν συνελήφθησαν ἤδη καὶ πλεόν τοῦ ἐνὸς θὰ πληρώσωσι διὰ τῆς κεφαλῆς των, διὰ τῆς ἀπωλείας τῆς περιουσίας των, ἢ δι' ἰσοβίου φυλακίσεως τὴν τιμὴν ὅτι δὲν σᾶς προέδωκαν. Χάριν αὐτῶν πρέπει νὰ ἦμαι ἀκαμπτος.

Καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὴν Κλοτίλδην.

— Ἐ! ὑπέλαβεν ὁ κύριος Βουρβόνος μετὰ κινήσεως ἀποστροφῆς, μήπως θέλεις νὰ ἐκτελέσης χρέη δημίου; Ὁὰ τολμήσης νὰ ὑψώσης τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς κόρης ταύτης, τῆς ὁποίας τὸ ἄγγον πρόσωπον δύναται ν' ἀφοπλίσῃ δαίμονα;

— Δὲν ἐφθάρσμεν εἰς τὸ σημεῖον τοῦ κύριε δούξ, εἶπεν ὁ Πομπερὰν. Εἰς τὴν αἰθούσαν ταύτην ἔνθα εἴμεθα σχεδὸν φυλακισμένοι, ἔχετε ἔτι τὸ δικαίωμα τῆς ἀνωτάτης καὶ κατωτάτης δικαιοσύνης. Ὅσον διὰ τὴν ἐκτέλεσιν, προσέθηκε δεικνύων τὸν Μουσερὸν καὶ τὴν Σεβρέτην, ἔχετε δύο πιστοὺς ὑπηρετὰς ἐπιδεξιούς καὶ ἀφοσιωμένους. Οἱ ἀρχαῖοι ταχυδρόμοι τῶν ἐρώτων σας, δὲν ὑπῆρξαν ἤδη ἐκτελεσταὶ τῶν μυστικῶν ἀποφάσεών σας;

Οἱ νάνοι, ἀκούσαντες τοὺς λόγους τούτους, ἡσθάνθησαν ῥίγος παγετῶδες διατρέχον τὸ σῶμά των.

Προεχώρησαν τρέμοντες· ἡ φυσιογνωμία των ἐξεδήλου τὴν φρίκην· προησθάνοντο τὸ εἰδεχθῆς ἔργον, ὅπερ τοῖς ἐπευλάσσετο καὶ δὲν εἶχον τὸ θάρρος ν' ἀρνηθῶσιν. Ἀλλ' ἡγάπων τὴν Κλοτίλδην καὶ ἐνόμιζον αὐτὴν ἀνίκανον νὰ προδώσῃ τὸ μυστικὸν τοῦ στρατάρχου. Ἡσθάνοντο ὁμῶς ἑαυτοὺς λίαν ὑποδεεστέρους, ὅπως τολμήσωσι νὰ ἐγγυηθῶσι διὰ μίαν ξένην. Ἄν ἐδίσταζον θὰ ἐγένων ἐκ νέου τὰς ἀμφιβολίας τοῦ Πομπερὰν περὶ τῆς πίστεως αὐτῶν. Οὐδέτερος λοιπὸν αὐτῶν ἐτόλμα νὰ προφέρῃ λέξιν.

— Μὲ ἡκούσατε, δὲν ἔχει οὕτως; ἡρώτησεν ὁ Πομπερὰν.

Οἱ νάνοι ἔνευσαν καταφατικῶς.

— Εἰς τὸ ἔργον λοιπὸν! ἐξηκολούθησεν ὁ εὐγενής.

Λαμβάνων εἴτα ἀπὸ τοῦ βραχίονος τὸν στρατάρχην ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὸ κοίλωμα τοῦ πλησίον παραθύρου, οὗτινος ἔκλεισε τὸ παραπέτασμα.

Μεῖναντες μόνοι οἱ νάνοι ἀπέμαξαν τοὺς ὕγρους αὐτῶν ὀφθαλμοὺς καὶ ἐσφιγξαν ἀλλήλους τὰς χεῖρας, ὥς εἰ ἤθελον ἀμοιβαίως νὰ ἐνθαρρυνθῶσιν. Αἱ ἀλλόκοτοι αὐτῶν σκιαὶ ἐκινούντο ἐπὶ τῶν τοίχων τῆς αἰθούσης, ὑπὸ τὸ ὑποτρέμον φῶς τοῦ λαμπτήρος. Ἡ σιγὴ ἦν βαθεῖα. Ἡ κοῦρον τὴν ἀγωνιώδη αὐτῶν ἀναπνοὴν καὶ ἔστρεφον ἐνστικτῶς τὴν κεφαλὴν νομίζοντες ὅτι φάντασμα τι εὕρισκετο ὀπισθεν αὐτῶν. Ἡτένισαν ἀλλήλους καὶ ἐφοβήθησαν ἀπὸ τοῦ μετώπου των ἔρρει ψυχρὸς ἰδρῶς, ὁ δὲ τρόμος αὐτῶν ἦν ὑπέρμετρος.

Ἡ Σεβρέτη οὐδαμῶς ἡνέει πῶς ἡ νεαρὰ ἐκείνη κόρη ἔμνε τόσῃ ἡμέρᾳ λιπόθυμος, ἐνῶ ὁ θάνατος ἦν τόσῃ πλησίον

αὐτῆς, ὁ δὲ Μουσερὸν ἐξεπλήσσετο πῶς δὲν ἤνοιγον τὴν θύραν τῆς αἰθούσης διὰ νὰ ἐμποδίσωσι τὴν τέλει τοῦ ἐγκλήματος. Τὸ λογικὸν αὐτῶν ἐκλονίζετο. Ἐν τούτοις τὸ ἐνστικτὸν τῆς ὑποταγῆς ὑπερέχεν εἰς αὐτούς· διὸ λύσαντες βραδέως τὰς μακρὰς μεταξίνας ζώνας των συνέστρεψαν αὐτὰς εἰς σχοινίον.

Προεχώρησαν εἴτα ἀκροποδητεὶ πλησίον τοῦ θύματος αὐτῶν. Μετὰ θαυμαστῆς τότε δεξιότητος περιέβαλον αὐτὴν διὰ τοῦ μεταξίνου σχοινίου, ὥς ἡ ἀράχνη περιβάλλει τὴν μυῖαν, ἵνα ἀπομυζήσῃ τὸ αἷμα αὐτῆς ἀκόπως ἀνευ ἀγῶνων.

Τούτου γενομένου, οἱ νάνοι, ὥς εἰ κατελήφθησαν ὑπὸ αἰφνιδίας σκοτοδίνης, ὤρμησαν παρὰ τὴν Κλοτίλδην καὶ ἔφερον τὰς χεῖρας αὐτῶν περὶ τὸν τράχηλόν της.

Κατ' ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμήν ἡ ἀτυχὴς νέα ἀνέκυπτεν ἐκ τοῦ ληθάργου καὶ ἤνοιγε τοὺς ὀρθακμούς.

Ἐντρομος εἶδε παρ' αὐτῇ τὰ δύο ἐκεῖνα δύσμορφα ὄντα, ἅτινα τῇ ἐφάνησαν δυσειδῆ, ὥς τὰ λίθινα τέρατα, τὰ ὁποῖα οἱ γλύπτται τοῦ μεσαιῶνος ἐλάξουν εἰς τὰς πύλας τῶν καθεδρικῶν ναῶν, πλησίον τῶν ἀγίων, τῶν μαρτύρων καὶ τῶν ἐπισκόπων.

Ἡθέλησε νὰ φέρῃ πρὸς τὰ πρόσω τὰς χεῖρας, ἵνα ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τοῦ προσώπου της τὰς διαβολικὰς ἐκείνας κεφαλὰς, αἵτινες τῇ ἔκαion τὸ μέτωπον διὰ τῆς φλεγούσης αὐτῶν ἀναπνοῆς, ἀλλ' ἀγνωστος δύναμις παρέλυσεν τοὺς βραχίονας αὐτῆς καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ κινήσῃ αὐτάς.

Ἡθέλησε νὰ φέρῃ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀλλὰ τὸ βλέμμα της δὲν ἠδύνατο ν' ἀπομακρυνθῇ τῶν πυρίνων ἐκείνων ὀφθαλμῶν, οἵτινες ἀτενῶς ἠτένιζον αὐτὴν, ἀπαστρέφοντες ὥς δαυλοὶ ἐν τῇ σκιᾷ, καὶ τὴν εἴλκυον μεθ' ὅσης δυνάμεως ἐλκύει ὁ ὄφας τὸ πτηνόν.

Ἐν τούτοις μετ' ὀλίγον ἡ Κλοτίλδην ἀνεγνώρισε τὸν Μουσερὸν καὶ τὴν Σεβρέτην· ἐξέλιπε τότε ὁ τρόμος αὐτῆς καὶ ἐμειδίασεν.

Ὁ Μουσερὸν καὶ ἡ Σεβρέτη δὲν ἦσαν οἱ μόνοι αὐτῆς φίλοι; Τί εἶχε λοιπὸν ἐξ αὐτῶν νὰ φοβηθῇ ἡ ταλαίπωρος ὀρφανή;

— Θεέ μου! ἐψιθύρισε ματαίως προσπαθοῦσα νὰ συνδέσῃ τὸ παρελθὸν πρὸς τὸ παρόν, διατὶ εἰμαι ἐδῶ, τί συνέβη; Εἰμαι πολὺ σκοτισμένη!... τὰ μέλη μου εἶναι παραλυμένα... Βοήθησόν με λοιπὸν νὰ ἐγερθῶ, καλὴ Σεβρέτη... Ἀλλὰ, σᾶς εὐχαριστῶ ὅτι δὲν μὲ ἐγκατελείψατε... καὶ ἐμείνατε πλησίον μου!...

Οἱ νάνοι συνεκινήθησαν ἀκούσαντες τοὺς λόγους τούτους, οὓς προέφερον ἡ Κλοτίλδην μετὰ συμπαθοῦς ἐκφράσεως εὐγνωμοσύνης.

Τὸ στόμα τῆς Σεβρέτης συνεστάλη νευρικῶς, οἱ ὀδόντες αὐτῆς συνεκρούσθησαν καὶ δύο δάκρυα ἔρρευσαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν της.

— Κλαίεις; ὑπέλαβεν ἡ Κλοτίλδην παρατηροῦσα μετὰ τρόμου τὴν νάνον· ποῖος νέος κίνδυνος μᾶς ἀπειλεῖ, φίλοι μου; Δὲν ἀποκρίνεσθε! Δὲν τολμάτε νὰ μοὶ ἀπαντήσετε! Ἀλλ' εἰσθε πολὺ τεταραγμένοι!

Ὡ! σᾶς ἰκετεύω, εἴπατέ μοι τί συνέβη.

— Κλοτίλδην! εἶπεν ὁ νάνος διὰ πνιγομένης φωνῆς, μὴ ἐρωτᾷς! μὴ μᾶς ἀτενίζεις! καταρᾶσθαι ἡμᾶς, ἀλλὰ μὴ μᾶς ὁμιλεῖς μὲ τὴν γλυκεῖαν φωνήν σου! μὴ μᾶς ὀνομάζεις φίλους σου, ἀφοῦ εἴμεθα...

Δὲν ἠδυνήθη νὰ συμπληρώσῃ τὴν φράσιν καὶ προσέθηκε χαμηλοφώνως μεθ' ὕφους ἀπέλιδος ὑπηρετοῦ μὴ ἐκπληροῦντος τὸ καθήκον του:

— Αἰσθάνουμαι ὅτι ἂν μὲ ἀτενίζῃ με τοὺς καλοὺς καὶ μελαγχολικοὺς αὐτῆς ὀφθαλμοὺς, δὲν θὰ ἔχω τὸ θάρρος νὰ ὑπακούσω!... Καὶ τίγρις θὰ τὴν νύσπλαγχνίζετο.

Ἀλλ' ἐνῶ ὁ Μουσερὸν ὁμίλει οὕτω καθ' ἑαυτόν, ἡ Σεβρέτη περιέβαλε τὸν τράχηλον τῆς Κλοτίλδης μετὰ τοσαύτης ταχύτητος, ὥστε ἡ νεαρὰ κόρη ἐξαίφνης περισφιγγθεῖσα ἐξέβαλε σπαρακτικὴν κραυγὴν.

Τὴν κραυγὴν ταύτην ἀκούσας ὁ Πομπερὰν ἐφορκίασεν. Ὁ δὲ στρατάρχης ἀτενίσας αὐστηρῶς αὐτόν, ἠνέωξε τὸ παραπέτασμα, ὤρμησε πρὸς τοὺς νάνους καὶ χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, ἤρπασεν αὐτοὺς διὰ τῶν ρωμαλέων χειρῶν του καὶ τοὺς ἐκύλισεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης.

(Ἐπεται συνέχεια)

TONY.

ΒΕΒΕΒΟΛΑ ΚΡΕΣΤΟΒΣΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

(Συνέχεια)

Ἡ Λιουδμήλα Κόροβοφ ἐφρόντισε, χάριν τοῦ σκοποῦ της, νὰ προετοιμάσῃ τὰ πάντα ἀρχῇθεν διὰ τοῦ μᾶλλον ἐπιμελημένου τρόπου.

Ὁ κύριος Βαντρὶκ καθήσας παρὰ τὴν κυρίαν Κόροβοφ μετὰ μεγάλης ὀρέξεως ἐτίμησε τὸν οἶνον καὶ τὸν δειπνόν της.

— Τώρα θὰ συνομιλήσωμεν εἰλικρινῶς καὶ σοβαρῶς! ἐπρότεινεν αὐτῷ ἡ Λιουδμήλα, ἀφοῦ ὁ κύριος Βαντρὶκ εἶχε κενώσει ἤδη δύο ποτήρια πλήρη καμπανίτου· αὐτὴ δὲ ἐπλήρωσε καὶ τρίτον καὶ ἔτεινεν ὑπὸ τὴν πλατεῖαν καὶ διαφανῇ χειρίδα αὐτῆς τὴν γυμνὴν καὶ ὠραίαν χεῖρά της ὅπως συγκρούσῃ τὸ ποτήριον μετ' αὐτοῦ. Εἶχατε δίκαιον, ὅταν ὑπωπτεύθητε ἐν ἐμοὶ ἰδιαίτερον σκοπόν, ἐξηκολούθησεν αὐτῇ. Ὁμολογῶ ὅτι ἔχω κάποιον σκοπόν... Τί νὰ γείνη! Προσπαθήσατε νὰ συγχωρήσετε τὴν ἀκούσιον ταύτην γυναικεῖαν πονηρίαν... Ἦτο ἀνάγκη νὰ σᾶς ὁμιλήσω, καὶ πῶς ἄλλως ἠδυνάμην νὰ πράξω;

Ὁ κύριος Βαντρὶκ προσεπάθησε νὰ λάβῃ σοβαρὸν ὕφος καὶ μάλιστα κατέστη σύνοφρος, ἵνα ἐκδηλώσῃ κάποιαν δυσἀρέσειαν. Ἀλλ' ἡ Λιουδμήλα οὐδόλως ἐταράχθη ἐκ τοῦ σκυθρωποῦ ὕφους του.

— Ἐγώ, καίτοι εἰμαι χωρισμένη τοῦ

συζύγου μου, εξηκολούθησεν αὕτη, ἀλλ' ὅμως... φέρω πάντοτε τὸ ὄνομά του, καὶ σὰς βεβαίω, ἀπὸ ψυχῆς λυποῦμαι αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον. Εἰπέτε μου, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τὸν σώσωμεν;

— Ἀδύνατον! σοβαρῶς ἐδήλωσεν ὁ κύριος Βαντρίκ, ἡ ἐνοχὴ εἶνε προφανής, ἐκτὸς δὲ τούτου, εἰς ἐπίμετρον, τὸ ἀνομολογεῖ καὶ ὁ ἴδιος.

— Ἀλλὰ, γνωρίζετε καὶ σεῖς, ὅτι πᾶν ὅ,τι διέπραξεν αὐτὸς εἶνε μία μεγάλη μωρία!

— Εἶμαι σύμφωνος μαζύ σας! μετὰ συγκεκριμένου μειδιάματος ἐκλινεν ἐλαφρῶς τὴν κεφαλὴν ὁ Βαντρίκ· μ' ὅλην ὅμως τὴν προφανῆ μωρίαν, δὲν ὑπάρχει καμμία θεραπεία.

— Καὶ ποία ἔσεται ἡ τιμωρία του;

— Δωδεκαετὴ δεσμὸς εἰς τὸ κάτεργον.

— Θεέ μου! Ἀλλὰ τοῦτο εἶνε φρικῶδες!... Ἐπειτα ἡ θέσις μου... νὰ φέρω τὸ ὄνομα συζύγου καταδικασθέντος εἰς τὸ κάτεργον...

— Εἰς τοιαύτας περιστάσεις ὁ γάμος διαλύεται· ἀρκεῖ νὰ τὸ θέλετε.

— Ναί· ἀλλὰ τοῦτο εἶνε φρικῶδες λυπηρόν, μετὰ προσπεποιημένης θλίψεως ὑπέλαβεν ἡ Λιουδμήλα.

— Συμβουλευθῆτε κανένα δικηγόρον, ἐπρότεινεν ὁ Βαντρίκ· ὅσον ἀφορᾷ ἡμᾶς, οὐδὲν δυνάμεθα νὰ πράξωμεν ὑπὲρ αὐτοῦ· ἡμεῖς ἔχομεν μόνον τὴν ἀνάκρισιν, ἡ ὁποία καὶ ταχέως περατοῦται, ἀκολουθῶς θὰ παραδώσωμεν αὐτὸν εἰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης· ἐν τούτοις, ὁ δικηγόρος δύναται ἀκόμη νὰ τὸν βοηθήσῃ.

— Εἰς τί δηλαδὴ κυρίως; ἔτεινε τὴν ἀκοὴν ἡ Λιουδμήλα, ἥς ἡ καρδιά ἀνεσκήρτησεν αἰφνης εἰς τὴν ἰδέαν, ὅτι ὁ Κόροβοφ θὰ σωθῇ, αὐτὴ δὲ θ' ἀπομείνῃ νόμιμος σύζυγός του.

— Ὁ δικηγόρος εἰς τὴν ὑπεράσπισίν του ἄς συνηγορήσῃ κυρίως ἐπὶ τοῦ μωροῦ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, ἐσαφηνίσεν ὁ Βαντρίκ, ἃς ὑποδείξῃ εἰς τὸ δικαστήριον τὴν μηδαμινότητα, τὴν ἀθλιότητα τοῦ ἀνθρώπου τούτου, τὸ παράλογον παρομοίου κινήματος εἰς τοιαύτην ἐποχὴν. Τοῦτο δυνατόν νὰ συντελέσῃ.

— Καὶ τότε δὲν ἔχει κάτεργον;

— Δὲν δύναμαι νὰ εἰπω... Τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ δικαστήριον. Ἀλλ' εἰς πᾶσαν περίπτωσιν, τὸ μέσον τοῦτο δύναται νὰ βελτιώσῃ τὴν κατάστασίν του. Τὰ δώδεκα ἔτη, δυνατόν νὰ γείνουν ἔξ, ἴσως καὶ τρία, ἐνδεχόμενον δὲ καὶ νὰ τὸν στείλουν ἀπλῶς πουθενά εἰς ἐξορίαν.

— Ὡστε, δὲν δύναται νὰ ἀποφύγῃ τὴν τιμωρίαν;

— Ἀδύνατον!

Ἡ Λιουδμήλα κατέστη σκυθρωπὴ, ὥσπερ ἐσκέπτετο.

— Ἐυρετε τί με πειράζει περισσότερον, εἶπεν αὕτη μετὰ τινὰ σιγὴν, ἡ ἀνοησία, αὕτῃ ἡ φοβερὰ ἀνοησία τῆς ὑποθέσεως ταύτης!... Δι' ἐμὲ θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ ἦμην σύζυγος ἐνὸς ἀλιτηρίου, ἐνὸς κακούργου, ἀλλὰ ἐξύπνου ἀνθρώπου, νὰ φέρω ὅμως ὄνομα τοιοῦτου ἀθλίου, οὐ-

τιδανοῦ καὶ μωροῦ, εἶνε ἀνυπόφορον, φρικῶδες! Μὰ τὸν Θεόν, θὰ ἤμην ἡσυχωτέρα, ἂν ὁ Κόροβοφ, ἔστω καὶ ἀπέναντι τῆς κοινῆς γνώμης, ἀπεδεικνύετο ὅχι τὸσον μηδαμινός!

— Ναί, ἀλλὰ τοῦτο θὰ αὐξήσῃ τὴν τιμωρίαν του.

— Ἐ, Θεέ μου! Μήπως δὲν εἶνε τὸ ἴδιον! εἶπεν αὕτη μετὰ πικρίας. Αὐτὸς εἶνε τόσον φιλάσθετος, ὥστε ἀμφιβάλλω ἂν θὰ δυνηθῇ νὰ ἀνθέξῃ καὶ ἐξ μόνον μῆνας εἰς τὸ κάτεργον. Διὰ τοῦτο κατ' οὐσίαν εἶνε τὸ αὐτό, τέσσαρα ἢ δώδεκα ἔτη. Ἐγὼ φρονῶ ὅτι θὰ ἦνε καλλίτερον νὰ δοθῇ εἰς τὴν ὑπόθεσιν χκαρκιτὴρ σπουδαῖος, ὅσον τοῦτο εἶνε δυνατόν.

Ὁ Βαντρίκ ἀνέσπασε τοὺς ὤμους.

— Ἐδῶ, βέβαια ἐκτίθεται εἰς τὸ ὄνομά μου.

— Ἀναμφιβόλως, ἂν ὁ σύζυγός σας ἐμμείνῃ εἰς τὴν τελευταίαν κατάθεσίν του, ἐπεβεβαίωσεν ὁ ἀνακριτής.

— Ἀ, αὐτὸ εἶνε φρικῶδες! συνεκινήθη αὕτη ἀνυψώσασα τοὺς ὤμους. Αὕτῃ ἡ ἐκθεσις, αὐτὸ τὸ σκάνδαλον... Τί δυστύχημα τῷ ὄντι, νὰ ἔχῃ κανεὶς σύζυγον ἡλίθιον καὶ οὐτιδανὸν ἄνδρα! Νὰ γράφῃ τοιαύτας φλογερὰς προκηρύξεις καὶ συγχρόνως νὰ καταδιώκῃ καὶ νὰ προσβάλλῃ τὴν γυναῖκα διὰ παραλόγου ζηλοτυπίας, νὰ ὑπαγορεύῃ μὲ λόγους ἐλευθερίαν αἰσθήματος καὶ νὰ στερῇ τὴν ἐλαχίστην ἐλευθερίαν εἰς τὴν σύζυγόν του... Ἐνεκα τούτου ἔχασα πρὸς αὐτὸν πᾶσαν ὑπόληψιν.

— Καὶ σεῖς ὑποστηρίζετε τὴν ἐλευθερίαν τῶν αἰσθημάτων; μετ' ἀναιδοῦς εὐτραπείας ἠρώτησεν ὁ Βαντρίκ, ἐφ' οὗ ἐπέδρασεν ἤδη ἡ ἐνέργεια τοῦ καμπανίτου, ἔτι δὲ μᾶλλον ἡ προσέγγισις τῆς θελητικῆς γυναικός.

— Τοῦτο νομίζω τὸ ἀποδεικνύει ὁ βίος μου, ὅτι ἐχωρίσθην τοῦ Κόροβοφ, σεμνοπρεπῶς ἀπῆντησεν αὕτη.

— Περίφημα! Κ' ἐγὼ ἐπίσης εἶμαι τῆς γνώμης σας!... Καὶ λοιπόν, ἃς συγκρούσωμεν τὰ ποτήριά μας ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τοῦ αἰσθήματος, καὶ δώσετέ μου τὴν χεῖρά σας! ἐπρότεινεν ὁ Βαντρίκ. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν Κόροβοφ, θὰ προσπαθῶ νὰ τὸν πείσω νὰ παραιτηθῇ τῆς τελευταίας καταθέσεώς του καὶ νὰ μὴ σὰς ἀναμίξῃ εἰς τὸ δικαστήριον, φειδόμενος τοῦ ὀνόματος τῆς συζύγου του. Δι' αὐτὸ μέναιτε ἡσυχος, θὰ πράξω πᾶν ὅ,τι εἶνε δυνατόν καὶ ἐλπίζω νὰ ἐπιτύχω!

Ἡ κυρία Κόροβοφ ἔθλιψε μετ' αἰσθήματος τὴν χεῖρά του.

Ἄλλως τε, αὕτη δὲν ἐφρόντιζε περὶ τῆς τύχης τοῦ συζύγου της. Ἀπασα αὕτη ἡ σοβαρὰ συνδιάλεξις ἐγένετο ἐπιτήδες ὥπως δικαιολογηθῇ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ κυρίου Βαντρίκ ἡ εἰς τὸν χορὸν τῶν μεταμφιεσμένων ραδιουργίας της. Κατ' οὐσίαν ὅμως ὁ σκοπὸς τῆς ραδιουργίας ταύτης ἦτο ὅλως ἀφορῶς. Περὶ τῆς τύχης τοῦ συζύγου της ἐνδιεφέρετο ἡ Λιουδμήλα μόνον, ὥπως πεισθῇ ἂν ἡ τιμωρία αὐτοῦ ἔσεται ἱκανὴ ὥπως διαλύσῃ τὸν γάμον καὶ ἂν ταχέως γενήσεται κυρία Βελτί-

στοσεφ. Ἐλπίζουσα εἰς νέον συνοικέσιον, αὕτη, βεβαίως δὲν ἐπεθύμει νὰ ἐκτεθῇ εἰς τὸ δικαστήριον δημοσίᾳ, ὅπερ, ἡδύνατο συνεπῶς νὰ τὴν βλάψῃ εἰς τὴν κοινωνίαν. Διὰ τοῦτο τοσοῦτ' ἡμερῶς ἔτεινε τῷ Βαντρίκ τὴν χεῖρα, ἐπὶ τῇ τελευταίᾳ ὑποσχέσει του. Ὁ δὲ ἀληθής, ἀλλὰ ἀπόρρητος σκοπὸς τῆς ραδιουργίας, ἀπῆται, πρὸς ἐπιτυχίαν, πᾶν ἄλλο, ἢ σοβαρὰν συνδιάλεξιν, πολλοῦ γε καὶ δῆ. Διὰ τοῦτο, ἔμα ὡς ὁ κύριος Βαντρίκ προέτεινε νὰ πείσῃ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τοῦ αἰσθήματος, αὕτη ἔσπευσε νὰ ἀνταποκριθῇ συμπαθῶς εἰς τὴν πρόποσίν του καὶ ὑπεκρίθη ὅτι κατεπραῦνθη καὶ ἐπαρηγορήθη ἐκ τῆς τελευταίας ὑποσχέσεώς του, χωρὶς νὰ ἐπανεέλθῃ πλέον εἰς σοβαρὰ καὶ ἀνιαρὰ θέματα.

Ἦνα ὑπερμαχίση τῶν ραγδαίων τάσεων τοῦ Βαντρίκ, δὲν ἦτο δι' αὐτὴν δυσχερές, ἤρκει δὲ μόνον ἡ ἐλαχίστη ἐκ μέρους αὐτῆς παρῶρμησις, ὥπως οὗτος ἀσυγκρατήτως χωρήσῃ εἰς περαιτέρω ἄθλα. Τούναντίον, ἡ Λιουδμήλα εἰς ἄκρον ἀπεστρέφετο τοῦτο, ὡς ἐκ τῆς παγετώδους φύσεώς της, ἀλλὰ... πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ σκοποῦ, σταθερῶς ἀπεφάσισε νὰ προσφέρῃ οἰασθήποτε θυσίας, ὅσον βαρεῖται καὶ ἀπεχθεῖς καὶ ἂν ἦσαν...

Ἡ ἑξαλλος κατάστασις, ἐντὸς τῶν ἐπαγωγῶν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ κυνικῶν ὁρίων, εἰς τὴν ἐπίσταται νὰ φέρῃ τινὰ γυνὴ εὐφυῆς, ἐπιδείξῃ καὶ ὠραία, ἔρρεε μεταξὺ Λιουδμήλας καὶ Βαντρίκ θαυσιμῶς, ὡς χεῖμαρρος, οὕτως, ὥστε μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, ὅτε μετέβησαν ἐκ τοῦ ἐστιατορίου εἰς τὸ μυστηριωδῶς φωτιζόμενον πολυτελὲς καλλυτήριον, ὁ κύριος Βαντρίκ ἤρᾳτο παραφόρως, ἦτο καταμαγεμένος, καὶ πρὸς ὅς μοι νὰ λησμονήσῃ τὰ πάντα, χάριν τῆς εὐνοίας τῆς μεταμφιεσμένης θεᾶς. Καὶ τοσοῦτον ἐπιδείξῃ καὶ φιλαρέσκως, μετὰ τοσαύτης δεινότητος καὶ ἀκριβοῦς ὑπολογισμοῦ ἐξηρέθιζε τὴν εὐαισθησίαν του, ἐκάστοτε ὅμως συνεκράτει αὐτὴν ἐντὸς τοῦ πρέποντος ὁρίου, εἰς ἐκάστην ἀχαλίνωτον ὁρμήν, εἰς τὴν ἐλαχίστην, ὅλως ἀσεμνον ἤδη ἐμφάνισιν της. Καὶ τοῦτο ἐπὶ μᾶλλον ἐξηρέθιζε τὸν ταλαίπωρον Βαντρίκ. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους, ἡ εἰμαρμένη, ἡ ἡ Λιουδμήλα, ἡνόνησεν αὐτόν· ἡτοιμάζετο ἤδη νὰ ἐορτάσῃ τὴν νίκην του, ὅτε αἰφνης εἰς τὴν εἰσοδὸν ἀντήχησεν ἀποτόμως ὁ κῶδων, ὃν ἔκρουσε χεὶρ ἰσχυρὰ καὶ ἀνυπόμονος,

Τὸ ἀπροσδόκητον τοῦτο περιστατικὸν ἔφερεν ἀμφοτέρους εἰς σύγχυσιν. Ἐν τούτοις ἡ Λιουδμήλα αὐθαρρῇ ἐδέσποσεν αὐτῆς, συνῆλθε καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἀντιμετωπίσῃ πᾶν προσδοκώμενον. Ἀλλ' ὁ Βαντρίκ, ὁ ταλαίπωρος Βαντρίκ, εὐρέθη ἐν ἀμηχανίᾳ καὶ οὐκ ὀλίγον ἐφοβήθη. Ὡς σωτηρίαν του ἤδη ἀνεζήτη διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸν πῖλόν του, προσπαθῶν νὰ ἐνθυμηθῇ ποῦ ἀφῆκε τὰς ἐμβάδας του, καὶ ἐσκέπτετο πῶς εὐκολώτερον νὰ ὑπεκφυγῇ, ἢ ποῦ νὰ κρυβῇ ἀσφαλέστερον, ἐν περιπτώσει σκανδαλώδους καὶ ἀποτελεσματικῆς ἐπιθέσεως. Καὶ τῷ ἐπῆλθεν ἡ φρικώδης σκέψις, ὅτι ἴσως τῶρα τὸν ἀνακαλύψουν καὶ δειρώσιν αὐτόν!... Καὶ ὅλα

αὐτά, τὴν στιγμήν καθ' ἣν οὗτος τοσοῦτον νικηφόρως ἔσπευδε νὰ ἀποδείξῃ εἰς τὴν γόνισσαν ταύτην τὴν τόλμην, τὴν ἀνδρείαν καὶ ἀφοβίαν του, τὴν ἔλλειψιν τῶν ὁποίων πρὸ τίνος ὑπαινίχθη ἡ μεταμφιεσμένη!

Ὁ κῶδων ἀνυπομόνως ἐκρούσθη καὶ δευτερον ἰσχυρώτερον, ὥσπερ μετὰ τινος ὀργῆς.

Ὡχρὰ ἡ Λιουδμήλα συνέσπασε τὰς λεπτὰς ὀφρὺς αὐτῆς καὶ μετ' ἀποφάσεως ἐσωτερικῆς ἀγανακτικῆς καὶ ὀργῆς δὴ-ξασα τὰ χεῖλη ἔρριψε λοῦξος ἐνθαρρυντικὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἐντρόμου Βαντρίκ.

— Πρὸς Θεοῦ... ἡ θέσις μου... ἡ θέσις μου ἐν τῇ κοινωνίᾳ... ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ... καταλαμβάνετε—ἡ θέσις μου... πόσον ριψοκινδυνεύω... με καταλαμβάνετε, ἀσυναρτήτως ἐτραύλισεν ὁ τάλας Βαντρίκ.

— Ἐστὲ ἡσυχος, ἐδῶ κανεὶς δὲν τολμᾷ νὰ εἰσέλθῃ, μετ' εὐσταθείας, εἶπεν ἡ Λιουδμήλα. Εἰς τὴν οἰκίαν μου οὐδένα κίνδυνον διατρέχετε.

Ἀκολούθως κλείσασα αὐτὸν εἰς τὸ καλ-λυντήριόν της, μετὰ τῆς δεούσης περιστο-λῆς, προσπαθοῦσα ἐνδομύχως νὰ λάβῃ τὴν πρέπουσαν ἡσυχίαν, ἐξῆλθεν εἰς τὸν προ-θάλαμον καὶ διέταξε τὴν ἐντρομον θαλα-μηπόλον ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν.

Ἡ κοραεὶς ἤνοιξε, καὶ αἰφνης, μετ' ἐλαφρῆς κραυγῆς τρόμου ὀπισθοχώρησεν, ἐκ φόβου διὰ τὴν κυρίαν της· ἐπὶ τοῦ οὐ-δοῦ ἴστατο ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτς Βελ-τίστσεφ.

ΙΔ'

Τί συνέβη ἐκ τῆς συνδιαλέξεως μεταμφιεσμένης.

— Καλησπέρα, Βελτίστσεφ!... Πόσον καιρὸν ἔχω νὰ σὲ ἰδῶ!... Κρῖμα εἶνε νὰ λησμονῇ κανεὶς τοὺς καλοὺς φίλους του! Διὰ προσπεποιημένης φωνῆς ἐτραύλισε μεταμφιεσμένη τις περιπλακείσα ἐκ τοῦ βραχίονος τοῦ Πλάτωνος, τὴν αὐτὴν σχε-δὸν στιγμήν, καθ' ἣν ἡ Λιουδμήλα, παρα-τηρήσασα τούτους, ἔσπευσε νὰ κρυφθῇ ἐν τῷ πλήθει, σύρουσα μεθ' ἑαυτῆς τὸν κύ-ριον Βαντρίκ. Ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτς, κατ' ἀρχὰς δὲν ἀνεγνώρισε τὴν πρὸς αὐ-τὸν προσκολληθεῖσαν μεταμφιεσμένην. Ἀγνοῶν πῶς νὰ διέλθῃ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ καιροῦ του, μόλις εἶχεν ἀφίχθῃ ἐδῶ ἀπὸ ἐσπερίδα τινά, παρακινήθεις ὑπὸ δύο φί-λων του.

— Πιθανὸς θὰ σὲ ἔφερεν ἐδῶ ἡ ζήλεια, μετ' ἀναισχυντίας ἐξηκολούθησεν ἡ με-ταμφιεσμένη.

— Ἡ ζήλεια; ἀπαθὼς ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον ὁ Βελτίστσεφ.

— Καὶ βέβαια ἡ ζήλεια!... Αἶ, καὶ τί παρᾶξενο!... φτωχὲ Πλάτων! Πῶς σὲ λυποῦμαι!

— Τί εἶν' αὐτὰ ποῦ φλυαρεῖς; ραθύ-μως ἐμειδίασεν οὗτος, ποία ζήλεια; Ποῖόν ἃ ζηλεύσω;

— Ἀχ, Θεέμου! καλὲ τί λές! κά-μνει τὸν ἀνήξερο!... «ποιόν»! Ἐννοεῖται, τὴ συχαμένη τὴν Λιουδμήλα σου!

— Μὲ αὐτὰς τὰς παραλογίας σου θὰ κάμης καλὰ νὰ μὲ ἀφίσῃς ἡσυχον! ἄρ-κετὰ σκαιῶς διέκοψεν ὁ Βελτίστσεφ καὶ προσεπάθησεν, ἀνευ φιλοφρονήσεων, ν' ἀ-ποσύρῃ τὸν βραχίονά του, ἀλλ' ἡ μεταμ-φιεσμένη συνεκρατεῖτο ἐξ αὐτοῦ ἰσχυρῶς.

— Διόλου δὲν εἶνε παραλογίαις! μετὰ πεποιοῦσας ἡρξάτο διεκδικοῦσα αὐτὴ. Πρὸ ὀλίγου τὴν εἶδα ἐδῶ μὲ ἕνα ὠραῖον ξανθὸν καὶ ἄκουσα μάλιστα καὶ τὴν ὁμι-λίαν των! Καὶ ἂν σοῦ εἶνε εὐχάριστον νὰ περπατῇς μὲ... τότε ὀλίγον μὲ μέ-λει ἂν τὸ πιστεύσῃς;... Αὐτὸ ὅμως σοῦ ἀξίζει διὰ τιμωρίαν, διότι γιὰ μία βρώμα ἐκεῖ, ποῦ σὲ τραβᾷ ἀπὸ τῆς μύτης, περι-φρονεῖς ἐκείναις ποῦ σοῦ εἶνε ἀφοσιωμέναις.

Ὁ Βελτίστσεφ παρετήρησε τὴν ἄγνω-στον μετὰ προσοχῆς, ἀλλ' οὐχ ἡττον δυ-σαρέστως καὶ αἰφνης ὀπισθοχώρησε μεγά-λως ἐκπλαγείς.

— Ὅλας Ρωμάνοβνα!... σεῖς εἰσθε;.. ἀνεφώνησεν οὗτος γελᾶσας, καὶ πῶς σὰς ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα νὰ μὲ ἰντριγάρετε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον;

— Δὲν σὰς ἰντριγάρω, Πλάτων Βασί-λειεβιτς, ὄχι, διόλου δὲν σὰς ἰντριγάρω! ἔχετε ἄδικον, μετὰ θλιβερῶς θριαμβευτι-κοῦ ὕφους εἶπεν ἡ τρυφερὰ τῆς Λιουδμή-λας μήτηρ. Κατὰ δυστυχίαν ὅλα εἶνε ἀ-ληθινά... καὶ ἂν καὶ εἶνε κόρη μου, δὲν εἰμπορῶ ὅμως νὰ κρύψω ἀπὸ σὰς τέτοια ἀναίδεια!

— Δόσετέ μου, πρὸς Θεοῦ, νὰ κατα-λάβω τί συμβαίνει! σκυθρωπάσας εἶπεν ὁ Πλάτων, ἀπολύτως τίποτε δὲν ἐννοῶ! Ἐκείνη μοῦ ἔγραψε σήμερον, ὅτι δὲν εἶνε τόσο καλὰ καὶ μὲ παρακαλοῦσε νὰ μὴν ὑπάγω ἐκεῖ τὸ βράδυ.

— Ἀ-ἄ! ἔτσι εἶνε τὸ λοιπὸν! χαίρε-κάκως ὑπέλαβεν ἡ πρόην ὀρχηστρίς, νὰ μὴ πᾶς τὸ βράδυ... ἄρρωστη... κ' ἐκείνη τρέχει στοὺς μπαλμασκέδες καὶ ἰντριγάρει; Λοιπὸν, Πλάτων Βασίλειεβιτς, πιστεύετε τώρα πῶς σὰς στολίζει μὲ... ἡ ὄχι;..

— Σὰς παρακαλῶ νὰ μοῦ δώσετε πρῶ-τον νὰ ἐννοήσω τί τρέχει; ἐπιμόνως καὶ μετὰ σοβαρότητος ἐπανέλαβεν ὁ Βελτί-στσεφ τὴν παράκλησίν του.

— Τί νὰ σοῦ πῶ;... Αἰσχρότης, ἡ ἀ-χρειοτέρα αἰσχρότης, ἀχάριστος αἰσχρό-της! ἐμένα, καθὼς 'ξεύρετε, μοῦ ἀρέσουν οἱ μπαλμασκέδες καὶ ἔρχομαι συχνά. Ἦλθα λοιπὸν κ' ἐδῶ, κ' ἐκεῖ ποῦ περ-πατοῦσα ἔρριξα ἕνα βλέμμα μέσα εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ καλλωπισμοῦ. Κυττάζω, καὶ βλέπω ἐμπρὸς εἰς τὸν καθρέφτη τὴν καλὴν σου, χωρὶς προσωπίδα κ' ἐδιόρθωνε τὴ κτενισὰ της· ἦτον αὐτὴ, ἡ κατηρα-μένη! Μοῦ ἤλθε νὰ χυθῶ νὰ τῆς βγάλω τὰ 'μάτια, γιὰτὶ τὴν ἐχθρεύομαι, θυμᾶστε, ἀπὸ 'κείνην τὴν βραδυὰ ποῦ ἦρθε καὶ μᾶς ἤυρε. Ἀπὸ τότε, οὐτ' ἐκείνη, οὐτ' ἐγὼ ἐπάτησα τὸ πόδι μου στὸ σπίτι της. Πάρα πολὺ, 'ξεύρετε, μ' ἐπειράξεν ἐκεῖνο τὸ κά-μωμά της! Ἄς ἦνε! λοιπὸν ἔκαμα πῶς δὲν τὴν εἶδα, ἀλλὰ κ' ἐκείνη δὲν μ' ἐγνώ-ρισε. Ἐγὼ ὑπέθεσα ὅτι εἶχεν ἔλθει ἐδῶ μαζὺ σὰς, ἔξαφνα ὅμως τυλίγεται εἰς τὸ

καπουσὸν της καὶ πλησιάζει ἕνα νέον, πολὺ ὡμορφον καὶ ξανθόν. «Ἐ! εἶπα, στάσου, κυρά μου!» καὶ ἐπλησίασα μὲ ἀδιαφορία καὶ ἄρρηστα νὰ ἀκούω τὴν ὁμι-λίαν των καὶ ἄκουσα κατὶ τι!... Ναί, Πλάτων Βασίλειεβιτς, ἄκουσα!

— Τί ἄκουσες λοιπὸν; Λέγε γλήγορα! ἀνυπομόνως διέκοψεν ὁ Βελτίστσεφ τὴν ἐκτεταμένην διήγησιν τῆς τρυφερᾶς μαμᾶς.

— Ὅτι ὁ νέος τὴν προσκαλεῖ στὸ ξε-νοδοχεῖον, κ' ἐκείνη, «ὄχι, τοῦ λέγει, καλλίτερα πάμε στὸ σπίτι μου, ἐκεῖ, λέ-γει, εἰμποροῦν νὰ γείνουν ὅλα αὐτὰ μὲ πε-ρισσότερην ἡσυχίαν καὶ ἀνάπαυσιν.» Τί ἀ-χρεία!... αἶ;... «ἀνάπαυσιν»!... Πῶς νὰ μὴν εἶνε ἀναπαυτικά, ἀφοῦ τὸ καλ-λυντήριό της μόνον ἐκόστισε ἕνα διάβολο! Καὶ βέβαια εἶνε ἀναπαυτικά! Νὰ ἡ εὐ-γνωμοσύνη, Πλάτων Βασίλειεβιτς! Τέ-τοια αἰσχύροτητα, νὰ σοῦ πῶ, μητ' ἐγὼ δὲν τὴν ἐπερίμενα ἀπὸ λόγου της!

— Αὐτὰ εἶνε ὅλα ψεύματα! Δὲν σὰς πιστεύω! μετὰ δυνάμειος σφίγγων τὴν χεῖρά της εἶπεν ὁ Βελτίστσεφ.

— Δὲν ἔχω κανένα σκοπὸν νὰ σὰς πῶ ψεύματα. Κ' ἐγὼ μάλιστα, ὡς μητέρα, ἔμπορῶ νὰ σὰς τὸ κρύψω, ἀλλὰ δὲν ἔμπορῶ... Ὅχι, δὲν ἔμπορῶ... Ἡ καρδιά μου δὲν τὸ σηκώνει... Καὶ ἂν ἀμφιβάλ-λετε, θὰ κάμετε καλὰ νὰ πάτε νὰ τὴν βρῆτε, ποῦ δὲν θὰ τῆς ἔρθῃ διόλου καλὰ... Τώρα ἐκεῖνοι κ' οἱ δύο... εἶνε εὐτυχι-σμένοι... διασκεδάζουν... παίζουν καὶ γελοῦν στὴ ράχι σας καὶ σὰς στεφα-νώνουν μὲ... ἄφθονα καὶ σεῖς κά-θεστε ἐδῶ καὶ δὲν σὰς μέλει! Ἄ τί ἔχει νὰ κάμῃ, καὶ χωρὶς ἐσὰς κάνουν τὴ δου-λειά τους!

Ὁ Βελτίστσεφ ἀσθμαίνων, μετὰ σπα-σμοδικῶν κινήσεων τῶν παρειῶν ἔτριξε νευρικῶς τοὺς ὀδόντας.

— Ἀφήσατέ με... φύγετε! ἀπ' ἐκεῖ! ἐπρόφερον οὗτος ἐπὶ τέλους τοσοῦτο φο-βερῶς, ὥστε ἡ τρυφερὰ μαμὰ κατετρόμα-ξεν ἀμέσως καὶ ταπεινώσασα τὴν κεφα-λήν της ἔσπευσε ν' ἀπομακρυνθῇ.

Ὁ Βελτίστσεφ ἡφανισμένος ἐκ τῆς εἰ-δήσεως ταύτης, μόλις σύρων τοὺς πόδας, μετέβη εἰς παρακείμενόν τινα θάλαμον καὶ κατέπεσεν ἐπὶ ἀνακλιντήρος, εἰς τὴν μᾶλλον ἀπομεμονωμένην γωνίαν.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

SABIE DE MONTEPIEN

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

Ἡ Σωσάννα δὲν ἔβλεπε πλέον. Δὲν τὸν εἶδεν, ἀλλ' ἐμάντευσε τὴν παρουσίαν του. Ἐπροσπάθησεν νὰ στραφῇ πρὸς αὐτὸν καὶ νὰ τῷ δώσῃ τὴν μικράν· ἀλλ' οἱμοὶ! δὲν τὸ κατάρθωσεν. Οὐδὲ κἂν νὰ κινήθῃ ἤδυ-νήθη. Τὰ χεῖλιά της μόνον ἐκινούντο ἀ-σθενῶς.